

Prije početka opće audijencije Papa je započeo govoreći o tome kako se, zbog vrućine, ova audijencija događa istovremeno na više mjesta: u bazilici, na trgu i u dvorani.

*U govoru na talijanskom jeziku Papa – nastavljajući ciklus kateheza koji se održava tijekom cijele Jubilarne godine, "Isus Krist, naša nada" – na ovoj općoj audijenciji razmatrat će na temu: **Izdaja**. "Da nisam ja?" (Mk 14,19).*

Draga braćo i sestre,
nastavljamo svoj hod u školi Evanđelja, slijedeći Isusove korake u posljednjim danima Njegova života. Danas se zaustavljamo na jednom prisnom, dramatičnom, ali i duboko stvarnom trenutku: trenutku kada, tijekom pashalne večere, Isus otkriva da će ga jedan od Dvanaestorice izdati: "Zaista, kažem vam, jedan će me od vas izdati – koji sa mnom blaguje" (Mk 14,18).

Snažne riječi. Isus ih ne izgovara da bi osudio, nego da bi pokazao kako ljubav, kad je istinska, ne može bez istine. Gornja soba, u kojoj je maloprije sve bilo brižno pripravljeno, iznenada se ispunja tihom boli, satkanom od pitanja, sumnji i ranjivosti. To je bol koju i mi dobro poznajemo, kada se u najdragocjenije odnose uvuče sjena izdaje. Ipak, način na koji Isus govori o onome što će se dogoditi iznenađuje. Ne podiže glas, ne upire prst, ne izgovara Judino ime. Govori tako da se svatko može zapitati. I upravo se to događa: "Ožalošćeni, stanu mu govoriti jedan za drugim: 'Da nisam ja?'" (Mk 14,19).

Dragi prijatelji, to pitanje – "Da nisam ja?" – možda je jedno od najiskrenijih koje možemo uputiti sami sebi. Nije to pitanje nedužnoga, nego učenika koji otkriva vlastitu krhkost. Nije krik krivca, nego šapat onoga koji, iako želi ljubiti, zna da može raniti. Upravo s tom svijesti započinje put spasenja.

Isus ne razotkriva da bi ponizio. Govori istinu jer želi spasiti. A da bismo bili spašeni, moramo osjetiti: da smo uključeni, dionici; da smo ljubljeni unatoč svemu; da je zlo stvarno, ali da nema posljednju riječ. Samo onaj tko je upoznao istinu duboke ljubavi može prihvatiti i ranu izdaje.

Reakcija učenika nije bijes, nego žalost. Ne sablažnjavaju se, nego su tužni. To je bol koja se rađa iz stvarne mogućnosti da i sami budemo dionici. I upravo ta žalost, ako ju prihvatimo iskreno, postaje prostor obraćenja. Evanđelje nas ne uči da poričemo zlo, nego da ga prepoznamo kao bolnu priliku za ponovno rađanje.

Isus potom dodaje rečenicu koja nas uznemiruje i potiče na razmišljanje: "Sin Čovječji, istina, odlazi kako je o njemu pisano, ali jao čovjeku onomu koji ga predaje. Tomu bi čovjeku bolje bilo da se ni rodio nije!" (Mk 14,21). Teške riječi, ali treba ih dobro razumjeti: ne radi se o prokletstvu, nego više o vapaju boli. Na grčkom taj 'jao' zvuči poput jecaja, 'jao meni', uzvika iskrenoga i dubokoga suosjećanja.

Mi smo navikli suditi. Bog, naprotiv, prihvaća trpjeti. Kad vidi zlo, ne osvećuje se, nego se ražalosti. A ono "bolje da se nije rodio" nije unaprijed izrečena osuda, nego istina koju svatko od nas može prepoznati: ako zaniječemo ljubav koja nas je stvorila, ako izdajom postanemo nevjerni samima sebi, tada doista gubimo smisao svoga dolaska na svijet i sami se isključujemo iz spasenja.

No, upravo tamo, u najmračnijem kutku, svjetlo se ne gasi. Naprotiv, počinje sjati. Jer ako priznamo svoju granicu, ako dopustimo da nas dotakne Kristova bol, tada se možemo napokon ponovno roditi. Vjera nas ne oslobađa od mogućnosti grijeha, ali uvijek nam nudi izlaz: put milosrđa.

Isus se ne sablažnjava pred našom slabošću. Dobro zna da ni jedno prijateljstvo nije posve sigurno od rizika izdaje. Ali, i dalje vjeruje. I dalje sjeda za stol sa svojim. Ne odustaje od lomljenja kruha ni onome koji će ga izdati. To je tiha Božja snaga: nikada ne napušta stol ljubavi, ni onda kada zna da će biti ostavljen sam.

Draga braćo i sestre, i mi se danas možemo iskreno zapitati: "Da nisam ja?" Ne da bismo se osjećali optuženi, nego da bismo otvorili prostor istini u svome srcu. Spasenje počinje ovdje: od svijesti da bismo mi mogli biti ti koji lome povjerenje u Boga, ali da možemo biti i oni koji ga ponovno prihvaćaju, čuvaju, obnavljaju.

U konačnici, to je nada: znati da, iako mi možemo pogriješiti, Bog nikada ne zataji. Iako možemo izdati, On nas ne prestaje ljubiti. A ako dopustimo da nas dotakne ta ljubav – ponizna, ranjena, ali uvijek vjerna – tada se doista možemo ponovno roditi. I početi živjeti ne više kao izdajnici, nego kao sinovi koji su uvijek ljubljani.